

Sygn. akt II Ka 345/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Marii Kempki

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2019 r.

sprawy **Z. S.**

oskarżonego z art. 178a§4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 23 listopada 2018 r. sygn. akt II K 886/18

wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten tylko sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności podwyższa do 2 (dwóch) lat; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 345/19

UZASADNIENIE

Z. S. został oskarżony o to, że w dniu 30 czerwca 2018 roku w miejscowości G., gminy B., w województwie (...), na drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości 1,10 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu i 2,80 promila alkoholu etylowego we krwi, kierował motorem P. G. nr rej. (...), w okresie obowiązywania orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Garwolinie, dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zgodnie z wyrokiem sygn. akt II K 882/15 i II K 436/17, czyn zaś ten popełnił w ciągu pięciu lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 178a § 4 kk,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 23 listopada 2018 r., sygn. II K 886/18:

I. oskarżonego **Z. S.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000 /dziesięć tysięcy/ złotych;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 /stu pięćdziesięciu/ złotych tytułem części wydatków w sprawie i zwolnił go od opłaty oraz pozostałej części wydatków, obciążając tymi ostatnimi Skarb Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł prokurator, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego Z. S..

Wyrokowi temu zarzucił rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec Z. S. w stosunku do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu, a przejawiającą się w orzeczonej za zarzucony mu występki z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, stanowiącej dolną granicę ustawowego zagrożenia, w sytuacji, gdy oskarżony znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,10 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu i 2,8 ‰ alkoholu we krwi prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości z art. 178a § 4 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie w sprawach: II K 363/11, II K 1354/11, II K 882/15 i z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wyrokiem w sprawie II K 436/17 oraz w okresie obowiązywania dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem w sprawie o sygn. akt II K 882/15, jak i w sprawie II K 436/17, a czyn przedmiotowy popełnił w ciągu pięciu lat po odbyciu kar co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 178a § 4 kk, co powoduje, iż wymierzona oskarżonemu kara nie jest adekwatna do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu i czynienia zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a nadto pozbawiona jest zdolności realizacji celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu w pkt 1 wyroku kary dwóch lat pozbawienia wolności.

Na rozprawie apelacyjnej Przewodnicząca poinformowała, że do akt sprawy zostały dołączone akta SR w Garwolinie o sygn. II K 1344/11, II K 882/15, II K 436/17 i II K 234/18, przy czym z akt sprawy II K 882/15 wynika, że orzeczoną tym wyrokiem karę Z. S. odbył w okresie od 21 kwietnia 2016 r. do 18 października 2016 r., k. 43 akt, natomiast z akt sprawy II K 436/17 (w wyroku przyjęta recydywa z art. 64 § 1 kk) z obliczenia kary wynika, że początek kary od liczono od 28 września 2018 r., zaś koniec kary przypada oskarżonemu 27 listopada 2019 r., k. 82.

Po udzieleniu głosu stronom prokurator poparł apelację i wnioski w niej zawarte, zaś oskarżony wniósł o łagodny wymiar kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jako zasadna, zasługiwała na uwzględnienie. W ramach czwartej względnej przesłanki odwoławczej z art. 438 pkt 4 kpk nie jest możliwe dokonanie korekty rozstrzygnięcia o karze w każdej sytuacji, w której Sąd Odwoławczy dochodzi do wniosku, że wymiar kary należałoby ukształtować nieco odmiennie. Chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym, nie dającym się wręcz zaakceptować. W przekonaniu Sądu Okręgowego, analiza materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przede wszystkim jednak uzasadnienia apelacji prokuratorskiej prowadzą do nieodpartego wniosku, iż do orzeczenia o rażącej niewspółmierności represji karnej wymierzonej Z. S. doszło także w tej sprawie.

Kara poza samą dolegliwością powinna spełniać cele zapobiegawcze i wychowawcze. Przede wszystkim ma zapobiegać powrotowi sprawcy do przestępstwa i kształtować właściwe postawy w społeczeństwie. Akurat w tej sprawie funkcja prewencji indywidualnej winna mieć dla Sądu I instancji niebagatelne znaczenie zważywszy na dane o karalności

oskarżonego (k. 31-32), wielokrotnie karanego za ten sam czyn – tj. kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Orzeczone wobec niego dożywotnie zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych ze sprawy II K 882/15 i II K 435/17 w dacie zarzucanego mu czynu były aktualne. Odbyta przez Z. S. kara bezwzględna pozbawienia wolności ze sprawy II K 363/11 nie doprowadziła go skutecznie do wniosku o konieczności poszanowania przepisów prawa, skoro sukcesywnie zdecydował się popełniać kolejne tożsame przestępstwa. W przedmiotowej sprawie do czynienia mamy z piątym już skazaniem Z. S. za czyn polegający na kierowaniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, mimo uprzednio orzeczonych zakazów. Kolejnym (poza II K 436/17) w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko prokuratora, iż wskazanym wyżej okolicznościom Sąd Rejonowy nie nadał właściwego znaczenia. Poza oczywistą niepoprawnością sprawy opisaną powyżej zwrócić należało także uwagę na stopień niebezpieczeństwa, jakie stworzył on na drodze nie tylko dla siebie, ale i dla innych uczestników ruchu drogowego. W ocenie Sądu Okręgowego, w tym względzie wystarczającym będzie wskazanie, w jakim stopniu upojenia alkoholowego oskarżony kierował pojazdem mechanicznym (2,8 ‰ we krwi, a zatem ponad sześciokrotność stężenia pozwalającego uznać jego czyn na przestępstwo), jak również w jakich godzinach miało to miejsce (ok. 17:20, kiedy ruch pojazdów na drodze jest największy). Zgodnie z doświadczeniem życiowym nietrzeźwi sprawcy najtragiczniejszych w skutkach wypadków drogowych niejednokrotnie mają stężenie alkoholu we krwi znacznie niższe aniżeli oskarżony Z. S. w tej sprawie. Bezdyskusyjne było zaburzenie zdolności psychomotorycznych i właściwej, nieopóźnionej reakcji na sytuacje i manewry innych kierowców i pieszych po stronie oskarżonego, zaś w połączeniu z brawurą kierowcy poruszającego się motorowerem, stworzone przez niego niebezpieczeństwo na drodze nader realne, chociażby w razie samej utraty panowania przez niego nad kierownicą pojazdu, o innych ewentualnościach już nawet nie wspominając.

Oczywistym pozostaje, iż wychowanie sprawcy nie jest tożsame z pobłażaniem mu i koniecznością wymierzenia kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, gdyż w określonych sytuacjach to właśnie kara izolacyjna odpowiednio wymierzona spełnia nie tylko rolę odwetu za popełnione przestępstwo, ale jest też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy nie tylko faktu nieopłacalności łamania prawa, ale i związanych z tym dotkliwych konsekwencji. Zaostrzenie represji karnej w tej sprawie będzie także wyraźnym sygnałem dla społeczeństwa, w tym lokalnej społeczności, znającej sytuację oskarżonego, iż sprawca godzący po raz kolejny w te same dobra, stwarzający tak poważne zagrożenie na drodze i lekceważący orzeczone wobec niego dożywotnie zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych, nie może liczyć na pobłażliwe traktowanie. Dominujące okoliczności obciążające powodowały, iż Sąd Okręgowy w wyniku kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku zainicjowanej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego, a dotyczącej pierwszoinstancyjnego wymiaru kary, podwyższył orzeczoną przez Sąd Rejonowy karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat. Kara ta stanowić będzie należyte zważony bilans i kompilację okoliczności łagodzących i obciążających oskarżonego. Pozostanie adekwatna do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości jego czynu oraz właściwości i warunków osobistych Z. S.. Uwzględni rodzaj i charakter naruszonych dóbr, okoliczności popełnienia czynu, motywację sprawcy oraz jego dotychczasową, wielokrotną karalność.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego, w tym utrzymywanie się przez niego z prac dorywczych oraz ograniczone możliwości zarobkowe powiązane z koniecznością wykonania kary bezwzględnej pozbawienia wolności w warunkach jednostki więziennej, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił go od uiszczenia opłaty za obie instancje oraz od ponoszenia wydatków, stwierdzając, iż koszty procesu poniesie Skarb Państwa.

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.